A further limitation is that, although S. Krashen provides much explicit guidance for using the Natural Approach with beginning-level learners, he says very little about how or what to teach at the intermediate and advanced levels.

Another question that remains to be answered relates to the level of teacher produced input. In NA theory, comprehensible input is critical for acquisition, yet how does one know which structures the learners are to be provided with? Communication interactions seem to be guided by the topic of conversation rather than by the structures of the language. The decision of which structures to use appears to be left to some sort of intuitive knowledge, which many teachers may not possess.

The claims that the Natural Approach produces better results than other methods need to be taken critically. For instance, only one study showing that the NA produces superior student performance reports empirical research evidence. It would be useful to examine each of the components of the NA in an experimental fashion to determine which of them contribute most to student success. In the meantime, although S. Krashen's teaching strategies are practical, classroom-oriented, and interesting, we are still left with the question whether the Natural Approach works better than other methods.

In conclusion, though the hypotheses that Krashen proposes are criticized as lacking sound scientific evidence, for many teachers Krashen's SLA theory changed the concept of language teaching and has suggested new ideas for communicative language teaching. Nevertheless, the implications of this theory should be adapted according to the individual situation. The years to come will give more shape to this theory, so that, together with other teaching theories and approaches, it will improve the methodology in order to obtain the best results.

REFERENCES

1. Гапонова С. В. Огляд зарубіжних методів викладання іноземних мов у XX ст. / С. В. Гапонова // Іноземні мови. – 2005. – № 2. – С. 18–22.
2. Котовська А. Основні тенденції сучасної методики викладання іноземних мов / А. Котовська // English. – 2011. – № 17. – С. 4–7.
3. Byram Michael. Routledge Encyclopedia of Language Teaching and Learning. – Taylor & Francis, 2001. – 736 p.
4. Krashen Stephen, Tracy D. Terrell. The Natural Approach: Language Acquisition in the Classrooms. – Hayward, CA: The Alemany Press, 1983. – 265 p.
5. Krashen Stephen. Principles and Practice in Second Language Acquisition. Oxford: Pergamon Press, 1982. – 212 p.
6. Richards J. C., Rodgers T. S. Approaches and Methods in Language Teaching / J. C. Richards, T. S. Rodgers [Electronic resource] / J. C. Richards, T. S. Rodgers. – Cambridge UK: Cambridge University Press, 2001. – Available from: http://en.wikipedia.org/wiki/Language_education – cite_ref-Diller_1-2

Понятишин Діана
Науковий керівник – канд. філол. наук, доцент Ярема О. Б.

ТАКСОНОМІЯ ПІДХОДІВ ДО ВИЗНАЧЕННЯ АНГЛОМОВНИХ НЕОЛОГІЗМІВ І ХАРАКТЕРИСТИКА ЇХ ПАРАМЕТРІВ

У статті розглядаються проблеми неології та неологізмів. Основним об'єктом цієї статті є неологізм та критерії його виокремлення як одиниці. Також нами подано класифікації вчених щодо поділу неологізмів на категорії.

Ключові слова: *неологія, неологізм, новація.*

Неологія – наука про неологізми, яка займається виявленням нових слів та значень, аналізом факторів їх появи та вивченням способів утворення. Це молода галузь, яка ще розвивається. Саме тому, існує низка проблем для вирішення в лінгвістичному чи лінгвокультурологічному аспектах. Об'єктом вивчення цієї науки є нова лексика і будь-які інновації в мовній діяльності суспільства. Потрібно сказати, що сфера неології, яка приваблює лінгвістів, розвивається так стрімко, як і об'єкт її вивчення – нові слова. Об'єкт неології має декілька назв, які об'єднуються загальним концептом «нове»: новація, інновація, новотвір, неотвір, неологізм, нововведення, неонім, неонейм і т.д. Деякі вищезгадані назви є відомими, інші ж з'явились зовсім недавно.

Найвідомішим з цих термінів є неологізм. Неологізм, або новотвір – новостворений термін, авторське слово або фраза, що перебуває в процесі входження в загальне використання і ще не включена до державної та загальновживаної мови. Цей термін запозичений з французької мови XIX століття (від грец. νέος – молодий, новий і λογισμός – судження, вислів). Виходячи з етимологічного значення цього терміна, неологізмом може бути будь яке слово, яке з'явилось в мові [4].

Для кожного лінгвістичного дослідження важливим є дефінітивно окреслити його ключове поняття, у нашому випадку – неологізм. Більшість дослідників неологізмами вважають ті слова, які з'явились у мові недавно. Зокрема, Ірина Рец вивчила різновекторні підходи щодо вивчення терміну «неологізм» [6]. Згідно трактування дослідниці, виокремлюють п'ять основних теоретичних підходів: стилістичний, денотативний, структурний, етимологічний та лексикографічний. У стилістичному підході, неологізм пояснюють як слово, новизна якого позначається його новим стилістичним забарвленням. Прикладом цього підходу можуть бути слова, які переходять з жаргону в щоденну мову (наприклад термін *downtime* «time when one is not working or active»). *Денотативна* теорія розглядає неологізми як слова, які виникають внаслідок називання нових предметів, понять та явищ (*smartphone, selfie e-book*). *Структурний* підхід визначає неологізми як слова, які мають нову форму та структуру (*hobbit*, Джон Роналд Руел Толкін «Гобіт»). В *етимологічному* підході неологізм розглядається уже як існуюче слово, яке набуло нового значення (to draw: 1) to produce a picture by making lines and marks on paper with a pencil, pen, etc; 2) to suck smoke from a cigarette;). Останнім є лексикографічний підхід, прихильники якого розуміють під ним незафіксованість слова в словниках. Тобто, поки це слово не з'явиться в словнику, воно вважається неологізмом (кінотерапія – терапія за допомогою фільмів. Вибір кіно залежить від проблеми, для якої і необхідне лікування).

Узагальнивши всі ці підходи, ми можемо сказати, що у всіх з них наявний фактор новизни. Він представлений неоднозначно та суперечно, оскільки кожен сам для себе повинен визначити чи є той чи інший термін новим для всього суспільства, чи лише для деякої групи людей.

Поняття неологізм змінює своє значення впродовж історії. В загальному будь яке слово перестає бути неологізмом у зв'язку з процесом соціалізації в системі мови. Неологізм починає засвоюватись в мовному середовищі і це зменшує відчуття новизни серед носіїв мови. Це також призводить до активного вживання даних лексем у мові.

В лінгвістиці також представлені й інші думки щодо зарахування неологізмів до нових слів, які не відзначені у словниках, а також до тих, які постійно переміщаються зі сфери у сферу в мовному середовищі.

Н. З. Котепова представила найбільш розроблену і загальноприйняту точку зору на визначення неологізмів. Вона запропонувала свою систему параметрів-конкретизаторів [2]. Авторка зазначає, що питання неологізму потрібно визначати за чотирма відмінними параметрами: час, мовний простір, вид новизни та структурні ознаки новизни самого слова. Під поняттям «мовний простір» визначено ще декілька конкретизаторів: у мовах взагалі, в даній національній мові, в літературній мові та в даній підмові. Так, наприклад, іменник «суші» в 1960-х роках був неологізмом у французькій мові, в той час як в японській мові цей термін був у широкому вжитку. Вид новизни мовної одиниці є важливішим для визначення типу неологізму, ніж його суті. Новизною можна вважати як нове слово, так і нове значення слова. Останнім визначником, який пов'язаний із встановленням структурних ознак новизни самого слова, є структурні ознаки слова, які дозволяють вважати його неологізмом. Це означає вияв закономірностей словотвірної системи в структурі неологізмів та заданість і спонтанність словотвору. Отож, пропонуємо розглянути наступні класифікації.

С. І. Алаторцева зробила спробу об'єднати класифікації неологізмів. Вона поділила «лексико-фразеологічні новації» на п'ять категорій: за формою мовної одиниці, за ступенем новизни, за способом номінації, за відношення до мови-мовлення та за тривалістю існування [1].

Дж. Буранов та А. Мумінов у своєму підручнику «Практичний курс лексикології англійської мови» вважають, що неологізми поділяються на кореневі слова (root words, *e.g. jeep is a small light motor vehicle*), похідні (derived, e.g. *collaborationist is one in occupied territory works helpfully with the enemy*) та складні (compound, *e.g. air is a drop, microfilm is a reader*) [5].

Отож, ми можемо дійти до висновку, що неологізми – це ті нові слова, які існують в певній мові в певний період. Таке визначення неологізму ґрунтується на розумінні даного терміну як соціально-історичної категорії з урахуванням багатозначності поняття «нове». Також ми можемо сказати, що не можна поділяти класифікації на правильні та неправильні, оскільки усі вони коректні, а відрізняються лише тим, що базуються на різних точках зору.

ЛІТЕРАТУРА

1. Алаторцева С. И. Проблемы неологии и русская неография / С. И. Алаторцева. – дисер. … доктора филологических наук: 10.02.01. – СПб. 1998. – 317 с.
2. Котепова Н. З. Первый опыт лексикографического описания русских неологизмов / Н. З. Котепова // Новые слова и словари новых слов. – Л.: наука ЛО, 1978. – С. 5–26.
3. Мазурик Д. В. Інноваційні процесив лексиці сучасної української літературної мови (90-і роки XX ст.): дис. … кандидата філол.наук 10.02.01 / Д. В. Мазурик. – Львів, 2002. – 212 с.
4. Тараненко О. О. Неологізм. Режим доступу: http://litopys.org.ua/ukrmova/um54.htm
5. J. Buranov, A. Muminov. A practical course in English Lexicology. Tashkent, 1990.
6. Rets I. Teaching Neologisms in English as a Foreign Language Classroom // International Conference on Teaching and Learning English as an Additional Language, GlobELT 2016, 14-17 April 2016, Antalya, Turkey. Procedia: Social and Behavioral Sciences, 2016. no 232. pp. 813–820.
7. The Telegraph. English language is changing faster than ever, research reveals. Режим доступу: http://www.telegraph.co.uk/news/newstopics/howaboutthat/11574196/new-forms-of-social-media-terms-which-parents-do-not-understand.html